

ΤΟ ὉΔΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Ἐφέτος δὲν ἐσκόπουν νὰ συνεχίσω τὰς ἐν τῷ Ὁδείῳ τοῦ Περικλέους ἀνασκαφὰς ἡμῶν, ἃς ἀπὸ τοῦ 1914 ἡρξάμεθα, διότι ὁ χῶρος, ὃν κατελάμβανον αἱ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολ. ἐταιρείας ἐξαγορασθεῖσαι τρεῖς μικραὶ οἰκίαι, ἃς κατεδαφίσαντες ἐξηρευνήσαμεν διὰ σκαφῆς ὁλόκληρον μέχρι τοῦ στερεοῦ ἐδάφους, καὶ οὕτω δὲν ἔμεινε πλέον ἐλεύθερος χῶρος πρὸς περαιτέρω ἀνασκαφήν· ἀνάγκη ἔθεν νὰ ἀπαλλοτριωθῶσι δύο ἕτεραι μικραὶ οἰκίαι πρὸς πλήρη ἀποκάλυψιν καὶ τοῦ ὑπολοίπου ἡμίσεως τοῦ ἀποκαλυφθέντος κτηρίου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μέχρι τοῦδε ἀνασκαφῆς ἡμῶν ὑπῆρξαν, ὡς γνωστὸν, λίαν ἱκανοποιητικά. Ἀπεκαλύφθη τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ Ὁδείου, ἥτοι τὸ ἥμιον πελωρίας αἰθούσης καὶ οὐχὶ στοᾶς, ὡς ἐνομιζέτο, οἰκοδομήματος τετραγώνου μετὰ τῆς βορειανατολικῆς, γωνίας καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ μῆκος τοῦ κτηρίου, 60 περίπου μέτρ. μήκους καὶ μέγα μέρος τῆς Β Δ πλευρᾶς. Αἱ πλευραὶ τῆς αἰθούσης σώζονται εἰς ὕψος 3 μετρων, ἐκτισμέναι διὰ πειραϊκῶν λίθων ἰσοδομικοῦ τρόπου καὶ ἦσαν ἐπενδεδυμέναι ἔσωθεν διὰ μαρμαρίνων πλακῶν, ὧν ἄρκετὸ ν μέρος διεσώθη. Ἐνῶθεν τοῦ τοίχου τούτου διήρχετο τὸ διάζωμα καὶ ὀπισθεν τούτου ἦσαν αἱ σειραὶ τῶν ἐδωλίων τῶν ἀκροατῶν, ὡς ἐν τῇ βουλευτηρίῳ τῆς Πριήνης καὶ τῇ ἐν Μεγαλοπόλει θεάτρῳ.

Ἀπεκαλύψαμεν ἐπίσης τὰ θεμέλια τῆς ἀνατολικῆς εἰσόδου, προφανῶς τοῦ Προπύλου, δι' οὗ συνεκοινῶναι μετὰ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀνδοκίδης, ὅτι διὰ τοῦ Προπύλου τούτου κατήλθον οἱ συνωμόται εἰς τὴν ὀρχήστρην.

Τὸ Ὠδεῖον συνέχετο μετὰ τοῦ θεάτρου, εἰσεχώρει μάλιστα ἡ ΒΔ. πλευρά. Οὕτω χάριν αὐτοῦ ἐθυσίασθη κατὰ τὸ Ν'Α ἄκρον αὐτοῦ σπουδαῖον μέρος αὐτοῦ τοῦ θεάτρου, ἦτοι τὸ ἄνω ἡμῖς τριῶν ἐκ τῶν κερκίδων αὐτοῦ.

Οἱ ἐπισκεφθέντες τὰς ἀνασκαφὰς ἡμῶν ἔγκριτοι ἀρχαιολόγοι κ. κ. Καρδαδίας, Ὁρλάνδος Picard, Karo, Knackfuss, Σδορῶνος, Wace, Walter, Δραγάτσης, Λεονάρδος καὶ ἄλλοι συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμην ἡμῶν ὅτι τὸ ἀνακαλυφθὲν οἰκοδόμημα εἶναι ὄντως τὸ Ὠδεῖον τοῦ Περικλέους. Ὑπῆρχον ὁμῶς καὶ τινες ἀντιφρονούντος ὡς πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐφαντάζοντο αὐτὸ περιφερὲς καὶ οὐχὶ τετράγωνον.

Ὁ Πλούταρχος λέγει ὅτι ἦν «πολύεδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κἀταντες ἐκ μιᾶς κορυφῆς πεποιημένον, εἰκόνα λέγεσθαι γενέσθαι μίμημα τῆς βασιλικῆς σκηνῆς.»

Ἄρα μόνον κατὰ τὴν ὁροφὴν λέγει, ὅτι συνέκλινε κατ' ἀπομίμησιν τῆς σκηνῆς τοῦ Ξέρξου, ἐν ᾗ τὸ λοιπὸν οἰκοδόμημα ἦν τετράγωνον, καὶ τοιοῦτον ἀπεκάλυψαν αἱ ἀνασκαφαί.

Οὕτω διηρημέναι ἦσαν αἱ γνώμαι τῶν ἀρχαιολόγων ὅτε τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τοῦ Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου διαπρεπῆς ἀρχιτέκτων ἀρχαιολόγος καθηγητὴς κ. Dörpfeld, διατρίψας ἐπ' ὀλίγον ἐνταῦθα, ἐπισκεφθεὶς τὰς ἀνασκαφὰς ἡμῶν, συνεφώνησε μὲ τὴν γνώμην ἡμῶν ὅτι ὄντως τὸ ὑφ' ἡμῶν ἀνασκαφὴν καὶ ἀποκαλυφθὲν τετράγωνον οἰκοδόμημα εἶναι αὐτὸ τὸ Ὠδεῖον τοῦ Περικλέους. Μοι ὑπέδαλε δὲ καὶ ἔκθεσιν μετὰ σχεδιαγράμματος, ἣν θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι.

Ἡ γνώμη τοῦ Dörpfeld βαρύνει πολὺ καὶ θεωρεῖται αὐθεντία εἰς τὰ ἀρχαιεκτονικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ τῆς ἀρμοδιότητός του ζητήματα. θέτουσα οὕτω τέρμα εἰς τὰς ἀντιρρήσεις τῶν ὀλίγων ἔτι ἀντιφρονούντων.

Τῇ ὑποδείξει τοῦ κ. Dörpfeld σκάψαντες βαθύτερον ἐντὸς τῆς αἰθούσης εὗρομεν τὰς βάσεις, ἐφ' ὧν ἴσταντο οἱ ὑποδοσάζοντες τὴν στέγην τοῦ οἰκοδομήματος κίονες, οἵτινες ἦσαν μαρμάρειοι. Εὗρομεν μέχρι τοῦδε τέσσαρας κατὰ χώραν,

ἄλλων δὲ ἐσημειώσαμεν τὰς θέσεις, διότι εἶχον ἀφαιρεθῇ ἤδη ἐν παλαιοῖς χρόνοις.

Ἀπέχουσιν αἱ βάσεις τῶν κιόνων τούτων 6 μέτρα εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων καὶ εἰς 6 στοίχους, ἐξ ὧν ὑπολογίζομεν ὅτι θὰ ᾔσαν 36 ἐν ὅλῳ.

Τὸ βραχυῶδες τῆς αἰθούσης ἔδαφος εὗρομεν χαμηλότερον καὶ τῆς εὐθυνητρίας τοῦ κτιρίου κατὰ 0, 10 καὶ τοῦτο λόγῳ ἀφαιρέσεως τῶν πλακῶν, δι' ὧν τὸ πάλοι ἡ αἶθουσα ἦν ἐπεστωμένη, ὥς ἡμεῖς ἐξ ἀρχῆς ὑπεστηρίζαμεν. Αἱ ἀφαιρεθεῖσαι πλάκες τίς οἶδε ἂν μετεδλήθησαν εἰς ἄσθεστον, διότι ἡ εὕρεσις ἐνταῦθα τριῶν ἀσθεστοκαμίνων ἐξηγεῖ τὴν ἐπελθοῦσαν μεγάλην καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν, ἣν ὑπέστη τὸ πολυπαθὲς οἰκοδόμημα. Ἀρκετὰ τεμάχια τῶν πλακῶν τούτων ὡς καὶ κιόνων εὗρομεν ἡμικεκαυμένα ἐν μέσῳ πυκνοῦ στρώματος ἐλαίου-πυρήνων, οἷτινες ὡς καύσιμος ὕλη ἐτίθεντο ἐκεῖ, ἥ καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς ἄλλα μεταγενεστέρων χρόνων οἰκοδομήματα.

Ἐκ τῆς εὐρέσεως τῶν κιόνων τούτων πιστοῦται, ὅτι καὶ ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Διονύσου κατὰ τὰς ἀνκασκὰς τοῦ 1862 εὗρεθεις κίων, ὁ φέρων ἀναθηματικὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὸν βασιλέα Ἀριοβαρζάνην διὰ τὰς πρὸς τὴν πόλιν προσφερθείσας μεγάλας αὐτοῦ εὐεργεσίας, προέρχεται ἐκ τῶν κιόνων αὐτοῦ τοῦ Ὡδείου, ὡς ἡμεῖς ἐξ ἀρχῆς ὑπεθέσαμεν. Ἐπὶ τοῦ κίονος τούτου ἵστατο αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀριοβαρζάνου, οὗ ἡμεῖς εὗρομεν τὴν δαφνοστεφῇ αὐτοῦ κεφαλὴν, ὡς δεικνύει ἡ τελεία ὁμοιότης αὐτῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν νομισμάτων εἰκόνα τοῦ βασιλέως τούτου.

Ταῦτα ἔχω νὰ ἐκθέσω διὰ τὰς κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἐργασίας ἡμῶν ἐν τῷ Ὡδεῖῳ τοῦ Περικλέους.

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ